

Hồi 33

Quét Sạch Quần Ma

Nếu như hồi tình yêu là cái gì mà có thể khiến cho người ta sống cũng có thể làm người ta chết.

Việc xảy ra trước mắt chẳng phải là điều tối tốt đẹp đó hay sao?

Đặng Tiểu Nhân hoan hỉ cực độ, hai dòng suối lệ tuôn chảy, chàng nhẹ nhàng giơ hữu thủ định gỡ miếng giấy vàng che mặt nàng.

Chẳng ngờ nàng tung mình lạnh lẽo thoái lui, tựa như không muốn Đặng Tiểu Nhân đụng vào nàng.

Đặng Tiểu Nhân thoáng vẻ kinh ngạc, ôn tồn mỉm cười:

- Đông Đông, nàng ngượng ngùng xấu hổ phải không? Đừng sợ, chúng mình tuy chưa là vợ chồng thực sự, nhưng danh phận đã là vợ chồng rồi, ai dám chê cười chúng mình? Nàng nhớ lại bao nhiêu lời hải thệ mình son dưới ánh trăng của hai ta, lòng này đã hứa dù trời đất thay đổi, sông cạn biển khô, tình hai ta vẫn không biến đổi. Lại đây để ta gỡ nó cho, mau lên để ta được thấy lại khuôn mặt ngọc ngà đẹp như hoa của nàng cho thỏa bao ngày nhớ nhung sầu khổ. Đông Đông lại đây...

Nàng dường như hiểu được lời nói của chàng liền chậm chậm bước tới.

Đặng Tiểu Nhân đưa hai tay từ từ gỡ miếng giấy vàng che mặt nàng xuống.

Mảnh giấy vàng được gỡ ra.

Khuôn mặt Mai Đông Ni chợt hiện ra.

Nhưng mà...

Khuôn mặt hiện ra không phải là Mai Đông Ni xinh đẹp diễm lệ như tiên nga giáng thế ngày xưa, mà là một bộ mặt bị vết đao rạch dọc ngang chằng chịt, vết đỏ còn lốm đốm, xấu xí như quỷ dạ xoa hiện hình.

Tuy vậy mọi người không thể phủ nhận thiếu nữ xấu xí đứng trước mặt chính là tiểu quận chúa Mai Đông Ni.

Tim Đặng Tiểu Nhân như bị ai bóp nghẹt, cảnh tượng trong thạch thất nơi hang núi lại hiện ra rõ ràng ngay trước mắt chàng, trong lòng chàng như có muôn ngàn mũi dao không ngừng đâm xuyên qua, đau đớn vô cùng.

Sắc mặt Đặng Tiểu Nhân trắng nhợt, toàn thân run lên, trái tim không ngớt rỉ máu, những thớ thịt trên mặt co giật liên hồi, thân hình lão đảo như muốn ngã vật xuống đất.

Chàng không dám kêu cũng chẳng dám thốt lên một tiếng, bởi vì chàng biết làm như vậy sẽ kinh động đến Mai Đông Ni, sợ nàng tủi thân không chịu nổi sẽ tự hủy thân.

Chàng cũng không để ý đến dung mạo xấu hay đẹp của Mai Đông Ni bởi vì chàng yêu nàng thiết tha.

Chàng biết rằng đây chẳng phải lỗi của Mai Đông Ni, dĩ nhiên cũng chẳng phải sai lầm của chàng gây ra, nhưng hậu quả bi thảm thì hai người phải gánh chịu, lẽ nào trời lại bắt tội hai người như vậy?

Thu Hàn Vân trước đây đã được Đặng Tiểu Nhân thuật lại tình cảnh trong địa đạo nơi hang núi nên đã đoán biết được đại khái việc gì đã xảy ra.

Vừa thấy thần sắc của chàng biến đổi lạ lùng, loạng choạng gần té vội bước tới ôm chàng vào lòng, giọng cực kỳ lo lắng:

- Hài tử, ngươi...

Đặng Tiểu Nhân thản nhiên cười khở:

- Cô cô cứ yên tâm, hài tử... hài tử rất tốt mà.

Thu Hàn Vân buông tiếng thở dài, an ủi chàng:

- Hài tử, cô cô biết lòng ngươi lúc này nghĩ gì, bất quá chuyện gì cũng có cái tận cùng giới hạn mà thôi, nhân sinh vốn phức tạp khó lường. Ôi cũng may là nàng còn...

Đặng Tiểu Nhân đứng phắt dậy, giọng chàng có phần quyết liệt:

- Cô cô, đây không phải là lỗi của Đông Đông, trong lòng nàng còn đau khổ gấp vạn lần nỗi đau của chúng ta, cảnh tượng thê thảm mà nàng phải chịu vượt xa chúng ta bội phần, nếu như Tiểu Nhân này còn bỏ rơi nàng, đó chẳng phải là đã đẩy nàng vào chỗ chết rồi sao?

Thu Hàn Vân đỏ mặt, lòng thầm xấu hổ vì lời nói vừa rồi của bà.

Vẻ giận dữ lạnh lùng tàn nhẫn trên mặt Mai Đông Ni đột nhiên biến mất, dòng lệ nóng tuôn rơi thánh thót, thân hình mềm mại nép sát vào người Đặng Tiểu Nhân, đôi mắt cảm kích ngó chàng.

Thu Hàn Vân nhẹ nhẹ thở dài, giọng ôn tồn chậm chạp nói:

- Hài tử! Thật khó có người được lòng dạ như ngươi. Đông Đông, ta thực sự mừng cho con, nhưng mà thời gian còn dài, hy vọng rằng...

Đặng Tiểu Nhân nghiêm giọng lên tiếng ngắt lời Thu Hàn Vân:

- Xin cô cô yên lòng, Giang Thủy Hàn chỉ làm ô uế thân xác Đông Đông mà thôi, nhưng y không cách nào làm nhiễm bẩn tâm hồn trong trắng của Đông Đông. Trong mắt Tiểu Nhân, nàng vĩnh viễn trắng như băng tuyết trong như ngọc. Tiểu Nhân thề với trời cao, Mai Đông Ni sống là người họ Đặng, chết làm quý họ Đặng, nếu như ta nói sai lời sẽ như cây này.

Soạt...

Một đạo ô quang đen kịt chớp lên.

Người và kiếm hợp lại làm một phóng vút lên không trung, xoay người một vòng rồi đột nhiên kiếm quang tắt lịm.

Đặng Tiểu Nhân ung dung tra kiếm vào vỏ đáp xuống nhẹ nhàng ngay chỗ cũ.

Hốt nhiên...

Rầm!

Một cây cổ thụ ngàn năm đã bị lưỡi kiếm của chàng chém đứt đổ nhào xuống đất, gây nên một tiếng động kinh hồn long trời lở đất.

Mai Đông Ni dường như chợt tỉnh, òa lên một tiếng gục đầu vào ngực Đặng Tiểu Nhân bật khóc nức nở.

Bạch Hàng Tổ và Lãnh Nguyệt My thấy Mai Đông Ni gặp phải điều bất hạnh trong lòng cảm thấy buồn bã, khỏe mắt hai người đổ hoe như muốn khóc.

Bạch Hàng Tổ nhìn Đặng Tiểu Nhân với vẻ áy náy không yên, nàng vừa định mở miệng thì Đặng Tiểu Nhân đã vội cướp lời:

- Tổ muội, lúc này ta đối xử không tốt với nàng, mong nàng thứ lỗi.

- Ha ha ha... Tiểu huynh đệ, ngươi thực là có số đào hoa đệ nhất, thảo nào mà mấy nữ nhân xinh đẹp này đều yêu ngươi hết mực. Lão ca ca phục ngươi vô cùng.

Nói xong bóng người chợt lướt tới.

Tái Thế Nhân đã đáp xuống trước mặt Đặng Tiểu Nhân rồi lão liếc nhìn Thu Hàn Vân:

- Thu nữ hiệp, tiểu tử này có tâm hồn nhân hậu làm cảm động lòng người. Trong giang hồ võ lâm không ai sánh kịp ư đâu. Lão phu muốn thi triển diệu thủ hồi xuân, khôi phục lại dung nhan xinh đẹp của Mai a đầu nhưng Thu nữ hiệp phải đáp ứng một điều kiện của lão phu.

Tái Thế Nhân vừa nói xong, liền đưa mắt nhìn về phía Lãnh Nguyệt My.

Lãnh Nguyệt My lan tâm huệ chất, thông minh hơn người, thấy trong lời nói của Tái Thế Nhân có ẩn ý, khuôn mặt nàng bỗng đỏ hồng, vội vàng chạy qua một bên.

Thu Hàn Vân đã biết tâm ý của Tái Thế Nhân từ trước. Bà tuy cực kỳ cao hứng vui lòng, nhưng bề ngoài cố ý tỏ vẻ không hiểu, mỉm cười bảo:

- Lão nhân gia cứ việc phân phó, còn nói đến điều kiện chi nữa, chỉ cần Thu Hàn Vân này có thể làm được thì cho dù phải nhảy vào lửa Thu mỗ cũng chẳng chối từ.

Tái Thế Nhân cười ha hả:

- Thu nữ hiệp ngôn trọng quá vậy.

Tái Thế Nhân chỉ nói được một câu, tiếp đó lại ghé sát tai Thu Hàn Vân thì thầm một hồi.

Thu Hàn Vân gật đầu lia lịa, đoạn cười nói:

- Chỉ cần đương sự gật đầu đồng ý là Thu Hàn Vân này tuân mệnh ngay lập tức.

Lãnh Nguyệt My nghe vậy trong lòng mừng vui khôn xiết. Tâm sự bao lâu nay canh cánh trong lòng bây giờ đã được giải tỏa.

Tái Thế Nhân thấy Thu Hàn Vân xem trọng mình, mặt lão hoan hỉ vội quay người lại vỗ vai Đặng Tiểu Nhân rồi cười nói:

- Tiểu huynh đệ đừng sầu muộn lo phiền làm chi, nội trong ba ngày lão ca ca sẽ khôi phục dung nhan của Mai a đầu, như vậy người... người vừa ý chưa?

Đặng Tiểu Nhân buông tiếng thở dài đoạn lên tiếng đáp:

- Đa tạ lão ca ca thành toàn. Nói thực ra, Tiểu Nhân này không hề coi trọng dung mạo đẹp xấu, nhưng xin lão ca ca hãy thi triển diệu thủ hồi xuân khôi phục lại thần trí cho Đông Đông, Tiểu Nhân này xin cảm kích suốt đời.

Tái Thế Nhân cau mày buồn rầu lặng im không nói.

Đặng Tiểu Nhân bản tính cuồng ngạo không hề cầu xin một ai, song vì Mai Đông Ni đành phải khuất tất quỳ mọp xuống đất khấu đầu liên tục khẩn cầu Tái Thế Nhân:

- Lão ca ca, ta van xin người...

Tái Thế Nhân chợt nhảy dựng lên, vươn tay lôi Đặng Tiểu Nhân đứng dậy, bực tức thở không ra hơi, đưa tay chỉ vào chót mũi của chàng rồi mở miệng mắng lớn:

- Xin cái quái quỷ gì hả? Cái đồ trứng thối nhà mi, mi coi lão ca ca là hạng người nào? Nếu như ta có thể cứu nàng, khôi phục lại thần trí cho nàng thì ta đã sớm ra tay rồi, cần chi mi phải cầu khẩn nữa.

Tái Thế Nhân thở dài một tiếng rồi nói tiếp:

- Các người xem những cỗ quan tài được lão phu dùng thiết mộc ngàn năm chế thành thì sẽ minh bạch. Những người này đều có võ công cao tuyệt, song bị dược vật làm cho mê mất bản tính, trở nên hung dữ cực kỳ, không hề sợ chết, một khi để bọn họ thoát ra được tất sẽ gây hại cho nhân gian. Khổ một điều là không biết dùng loại dược vật gì mới có thể khôi phục lại bản tính cho họ, còn phải bảo toàn võ công không để luyện được của họ nữa chứ. Vả lại đâu có thể chế ngự huyết đạo của họ trong thời gian dài được, cho nên lão phu mới tạm thời bỏ họ vào trong quan tài rồi sau đó mới tìm cách giải cứu.

Đến đây mọi người mới hiểu ra những cỗ quan tài để trước bức bình phong bằng đá là để cho người dùng, quả là một chuyện kỳ lạ chưa từng nghe thấy trong thiên hạ.

Đặng Tiểu Nhân thấy Thái Ất Đại Hoàn Đôn sắc mặt lúc tái xanh rồi chợt đỏ ửng, tay chân luống cuống không biết làm sao cho phải, đột nhiên linh cơ máy động, chàng vội móc từ trong người ra một lọ Thái Ất Đại Hoàn Đôn, dùng hai tay đưa tới trước mặt Thái Thế Nhân, mỉm cười nói:

- Lão ca ca xem thử cái này có thể dùng được không?

Tái Thế Nhân vội giục lấy lọ Thái Ất Đại Hoàn Đôn xem xét hồi lâu, lại mở nắp lọ đưa lên mũi ngửi, đoạn cười cuồng ngạo:

- Thiên tài địa bảo, tiên đơn diệu dược có thể cứu sống người, làm thay da đổi thịt, hoá cốt tủy xương làm sao mà không dùng được hả? Lão ca ca chỉ cần một viên để làm thuốc dẫn là đủ việc khôi phục bản tính cho mấy kẻ này, thật dễ như trở bàn tay, ha ha ha...

Miếng giấy vàng che mặt cũng bị lột bỏ, lộ ra chân diện mục của bọn người nằm trong đó.

Người nằm trong quan tài thứ nhất là Trường Bạch Dã Tẩu Hải Trường Thanh.

Người nằm trong quan tài thứ hai là Đông Hải Cầu Khách Lôi Vũ Diên.

Người nằm trong quan tài thứ ba là Nam Sơn Tiểu Ấn Công Tôn Sách.

Người nằm trong quan tài thứ tư là Trích Tinh Thủ Đông Phương Giới Bạch.

Người nằm trong quan tài thứ năm là Hận Địa Vô Hoàn Kiều Thái Hư.

Trong quan tài thứ sáu là Đạp Lôi Vô Ngân Đơn Phi Hùng.

Kẻ nằm trong quan tài thứ bảy là Ma Y Quân Đạo Ngưu Đaoan Đình.

Kẻ nằm trong quan tài thứ tám là Bình Thái Cực Âu Dương Thiên Tá.

Kẻ nằm trong quan tài thứ chín là Đại Mạc Phi Ưng Thâm Tiêu Phụng.

Người nằm trong quan tài thứ mười là Thiên Sơn Hiệp Ẩn Ban Cô Đức.

Người nằm trong quan tài thứ mười một là Thần Hành Thái Bảo Nguyễn Tiểu Tử.

Kẻ nằm trong quan tài thứ mười hai là Náo Hải Long Vương Hồ Đại Hải.

Kẻ nằm trong quan tài thứ mười ba là Phật Môn đệ nhất cao thủ Ngộ Thiên.

Kẻ nằm trong quan tài thứ mười bốn là Bạch Cốt Thân Quân Đào Nhất Vi.

Kẻ nằm trong quan tài thứ mười lăm là Thái Hồ thất thập nhị thủy trại Tổng Tiêu Bạt Tử Hưởng Bằng Cử.

Kẻ nằm trong quan tài thứ mười sáu là Bảo chủ Hình Gia Bảo, biệt hiệu là Thất Bộ Đoạn Hồn Chuông Vô Ảnh Hình Bộ Cao.

Kẻ nằm trong quan tài thứ mười bảy là Ngọc Diện Diêm La Uất Trì Hiếu.

Người nằm trong quan tài thứ mười tám là Kim Hoàn Nhị Lang Đào Xương Nghĩa.

Kẻ nằm trong quan tài thứ mười chín là Lục Chỉ Thần Ma Phí Đại Cương.

Kẻ nằm trong quan tài thứ hai mươi là Tiểu Hòa Thượng Không Không Không.

Người nằm trong quan tài thứ hai mươi một là Thần Đà Ất Cự.

Người nằm trong quan tài thứ hai mươi hai là Tý Bất Quá Ngộ Thượng Quan Lượng.

Kẻ nằm trong quan tài thứ hai mươi ba là Độc Tý Dao Vương Hoàng Thịnh Lâm.

Nhân vật trong hai đạo hắc bạch, hai phái chính tà gồm có hai mươi ba nhân vật này, bọn họ nếu không hùng bá một phương thì cũng là những kẻ võ công tuyệt cao trong thiên hạ. Đặc biệt là Lục Chỉ Thần Ma Phí Đại Cương, Tiểu Hòa Thượng Không Không Không, Thần Đà Ất Hữu và Tý Bất Quá Ngộ Thượng Quan Lượng, bốn kẻ dẫn đường này võ công cao diệu, mỗi người tự lập thành một phái.

Thu Hàn Vân và Thường Thắng Quân nhìn thấy mấy kẻ này chột cau mày khó chịu, tim đập liên hồi chỉ muốn vọt khỏi lồng ngực, đứng lặng một hồi lâu không nói.

Đặng Tiểu Nhân từ trước đến giờ chẳng sợ bất cứ việc gì nên cũng thấy cực kỳ bình thường, chàng lạnh lùng trầm tư suy nghĩ, lát sau mới cất tiếng hỏi Tái Thế Nhân:

- Mấy người này đều có võ công tuyệt thế, có thể xưng danh bá chủ một phương, kẻ nào lại dám to gan vuốt râu cọp âm thầm hạ độc làm mất hết bản tính của họ, nhằm âm mưu mục đích gì? Những người này có liên quan gì đến việc thất tung của chuồng môn nhân các đại môn phái không? Tại sao phải cho các nhân vật này giả làm thi thể? Bọn chúng dùng phương cách gì mà có thể bức bách bốn vị tôn sư trong võ lâm đương thời khuất phục chịu sự sai khiến của chúng, dẫn đường cho đám thi thể này trong hoang sơn giữa đêm khuya như vậy? Sau khi hồi phục bản tính cho mấy người này thì làm gì để xử trí họ?

Tái Thế Nhân trợn mắt ngó Đặng Tiểu Nhân đoạn ngửa mặt lên trời cất tiếng cười dài, tiếng cười phóng túng cuồng ngạo của lão nhân này ẩn chứa niềm bi thảm thâm lương vô tận khiến cho Đặng Tiểu Nhân phải giật mình kinh ngạc, giọng chàng lo lắng:

- Lão ca ca...

Tái Thế Nhân nhẹ buông tiếng thở dài, chậm chạp đáp:

- Kẻ âm thầm hạ thủ trong bóng tối chính là Nam Bút Tạ Tiểu Thiên.

Lời nói ra khiến mọi người kinh sợ đứng chết lặng.

Năm người đưa mắt nhìn nhau đồng thời la lên thất thanh:

- Quả nhiên là y.

Tái Thế Nhân đột nhiên già đi hàng chục tuổi, chột nghe tiếng lão tiếp:

- Nhìn bề ngoài, bất cứ ai cũng đều cho rằng hắn muốn dẫn dụ Bạch Y Mặc Kiếm Chủ đại hiệp, kỳ thực mục đích chính của hắn là muốn làm bá chủ võ lâm, hơn nữa hắn muốn do thám thử xem kẻ khiến hắn ăn ngủ không yên như cái gai đâm sau lưng hắn còn sống ở nhân gian này không?

- Kẻ đó là ai?

Mọi người nghi ngờ song im lặng không dám hỏi.

Bạch Hàng Tổ chớp mắt vội cướp lời:

- Lão ca ca, việc chuồng môn nhân các đại môn phái thất tung có phải đều do Nam Bút Tạ Tiểu Thiên gây ra không?

Tái Thế Nhân trở mắt ngó nàng rồi hỏi ngược lại:

- Tiểu a đầu, còn người nghĩ sao?

Bạch Hàng Tổ bữu môi, giọng giận dữ đáp:

- Trừ y ra, còn ai có thể làm được chuyện đó chứ?

Tái Thế Nhân gật đầu:

- Nói đúng rồi đó.

Tái Thế Nhân liếc mắt ngó vào trong các quan tài rồi nói tiếp:

- Bọn họ đều là những nhân vật thành danh trong giang hồ, cho dù dùng cách nào mà mang họ đi nhất định sẽ gây ra sự chú ý cho thiên hạ, có thể gây ra lắm điều bất tiện. Nếu như bắt họ giả chết bỏ vào quan tài giả làm tang ma đưa thân nhân về lại cố hương thì mọi người nào có ngờ được, hiểu chưa tiểu huynh đệ?

Thật là một lời làm cho mọi người tỉnh mộng, hèn chi mà chương môn nhân các đại phái thất tung cho đến nay vẫn không điều tra ra tung tích của họ. Hóa ra là vì vậy.

Một thoáng tĩnh lặng.

Bạch Hàng Tổ thấy Thái Thế Nhân trầm tư hồi lâu không nói, vội lên tiếng thúc giục:

- Lão ca ca nói mau đi mà. Vậy còn bốn người dẫn đường kia thì..

Tái Thế Nhân định thần lại nhìn Bạch Hàng Tổ cười bảo:

- Tiểu a đầu, hãy nghĩ nhiều hồi ít giống như phu quân người đi.

Nàng đỏ mặt xấu hổ đưa mắt lườm Thái Thế Nhân.

Tái Thế Nhân thấy tư thái của Bạch Hàng Tổ như vậy, lão thích chí bật cười ha hả, vội nói tiếp:

- Nam Bút Tạ Tiểu Thiên đã có thể hạ độc mấy người kia thì đương nhiên cũng có thể hạ độc với bốn kẻ dẫn đường này chứ, đúng không? Bất quá chỉ là cách hạ độc và dược tính không giống nhau mà thôi. Nếu như những kẻ này có lòng mưu phản thì Tạ Tiểu Thiên sẽ không cho họ uống thuốc giải kịp thời, hậu quả ra sao ta nghĩ các người đều biết rồi đó.

Đặng Tiểu Nhân nghe vậy lòng cực kỳ phẫn nộ, chàng trầm giọng bảo:

- Đồ âm hiểm tàn độc gian ma xảo quyệt này ta không giết mi thì không làm người.

Ánh mắt Thái Thế Nhân chợt lóe lên tia nhìn kỳ lạ, song lướt qua rất nhanh không ai có thể nhận ra nổi.

Tái Thế Nhân quét ánh mắt nhìn mọi người rồi ôn tồn cất tiếng:

- Còn như việc sau khi phục hồi bản tính của bọn họ rồi xử trí ra sao, lão phu muốn nghe xem chủ ý của Thu nữ hiệp, tiểu hóa tử và ba người kia như thế nào.

Thường Thắng Quân này giờ không nói tiếng nào, nay vừa nghe Tái Thế Nhân nhắc đến mình, thấy cơ hội đã đến vội uốn ngực lớn tiếng đáp:

- Dễ quá mà, người tốt thì để lại, kẻ xấu thì giết đi.

Thu Hàn Vân gật đầu mỉm cười nói:

- Lời Thường huynh nói không phải là không có lý của nó. Tuy nói rằng trời cao có đức hiếu sinh nhưng những kẻ như Bạch Cốt Thần Quân Đào Nhất Vi, đệ nhất cao thủ Ngộ Thiên, Ma Y Quán Đạo Ngưu Đaoan Đình gian ác vô tương, nếu như thả hổ về rừng e rằng U Minh địa phủ lại có không biết bao nhiêu oan hồn nữa.

Bạch Hàng Tố và Lãnh Nguyệt My cũng đồng thanh phụ họa theo.

Tái Thế Nhân thấy Đặng Tiểu Nhân không hề biểu lộ chủ ý của mình vội vàng hỏi chàng:

- Tiểu huynh đệ, ý của ngươi là...

Đặng Tiểu Nhân mỉm cười, đoạn nghiêm giọng đáp:

- Trời cao có đức hiếu sinh. Thế gian chẳng lẽ không có đức thương người sao? Tiểu đệ tin rằng họ bị trừng phạt như vậy cũng đủ rồi, chúng ta nên thể theo lòng trời, từ bi thương xót cho họ một con đường sống, chắc rằng họ sẽ ngộ được việc sai trái của họ trước đây.

Tái Thế Nhân với thái độ tôn kính cúi gập người bái lạy Đặng Tiểu Nhân.

Chàng hấp tấp giơ tay đỡ Tái Thế Nhân dậy, giọng không vui:

- Lão ca ca lẽ nào lại muốn làm cho tại hạ khó xử.

Tái Thế Nhân mắt chiếu ra ánh nhìn lạ lùng đoạn vui vẻ thốt lên:

- Trời cao quả có mắt, võ lâm gặp được kỳ nhân. Tiểu huynh đệ nghĩa khí ngút trời, lòng dạ rộng như biển. Tương lai võ lâm thuộc về người đó, mấy lời nói của người khiến cho lão ca ca đây yên tâm. Đi thôi kéo trễ việc, chúng ta phải cấp tốc cứu họ.

oOo

Mặt trời đã lên đỉnh đầu.

Trời vào ngay chính ngọ.

Tái Thế Nhân, Đặng Tiểu Nhân, Thu Hàn Vân cùng Thường Thắng Quân đang bận rộn chế thuốc cứu người.

Bạch Hàng Tố, Lãnh Nguyệt My đang rửa tay làm cơm.

Sơn hào hải vị, mùi rau rừng, thịt nướng bốc lên thơm phức.

Hương rượu nồng nàn lan tỏa khiến người ta thêm thưởng.

Rượu được ba tuần.

Năm món thức ăn đã đi qua.

Tái Thế Nhân đã có hơi rượu, cười hỏi Đặng Tiểu Nhân:

- Tiểu huynh đệ đi chuyến này có thể mấy phần chắc thắng?

Đặng Tiểu Nhân ngửa cổ nốc cạn chén rượu, hào khí bốc lên nói lớn:

- Chỉ được một phần thắng mà thôi. Tiểu đệ tự biết chuyến này khó tựa châu chấu đá xe, nhưng phàm là người sinh ra nơi dương thế đâu được thoái thác mọi việc, còn như việc nghĩa lại càng không thể chối từ. Nếu như lão ca ca vui lòng vung đao tiếp trợ, hay là...

Tái Thế Nhân cười ha hả, nói lớn:

- Người thiên hạ lo chuyện thiên hạ. Lão ca ca đương nhiên cũng phải có một phần chứ.

Đặng Tiểu Nhân vui mừng hiện ra mặt liền nói tiếp:

- Đa tạ lão ca ca, như vậy... quá... quá tốt rồi.

Tái Thế Nhân buông tiếng thở dài, ngửa mặt nhìn trời, đoạn lẩm bẩm nói:

- Ôi, ta... ta phải chuộc tội.

Đặng Tiểu Nhân giật mình ngơ ngác hỏi:

- Chuộc tội? Tiểu đệ không hiểu ý của lão ca ca.

Tái Thế Nhân điểm nụ cười, ôn tồn đáp:

- Từ từ rồi ngươi sẽ hiểu.

Đặng Tiểu Nhân nghĩ ngợi hồi lâu, đoạn chậm chạp lên tiếng nói với Thái Thế Nhân:

- Nam Bút tuyệt nhiên không đáng sợ, kẻ đáng sợ chính là chuồng môn nhân các đại môn phái đã bị mê mất bản tính. Nếu như Tạ Tiểu Thiên sai khiến bọn họ xung trận đầu tiên, e rằng khắp trong thiên hạ không ai có thể địch nổi.

Tái Thế Nhân lắc đầu từ tốn bảo chàng:

- Võ công trong thiên hạ đều là hữu hình, người mà vô danh, vô tư, không ưu không nộ, khiêm hạ bất tranh, sinh như không có, làm như không làm, bỏ đạo chấp mê, lấy không đối có, vi diệu huyền thông, cao thâm vô tướng, hữu tướng võ công làm sao thắng nổi công phu vô tướng.

Đặng Tiểu Nhân quỳ mọp xuống đất khấu đầu bái tạ:

- Đa tạ lão ca ca chỉ điểm.

Tái Thế Nhân gật đầu khen ngợi:

- Hải tử dễ dạy, những kẻ này vào lúc chính ngộ ngày mai mới bắt đầu khôi phục thần trí, người có thể lợi dụng khoảng thời gian này tham ngộ đạo lý trong đó, quét sạch quần ma, cứu thoát chuồng môn nhân các đại môn phái bất quá chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay.

Mai Đông Ni bắt đầu tỉnh trí.

Khuôn mặt xinh đẹp như hoa cũng đã khôi phục lại như xưa.

Nhưng cõi lòng tan nát thì không tài nào vá lại như cũ.

Vĩnh viễn có những vết sẹo không sao xóa được.

Trời còn chưa sáng, Mai Đông Ni đã tỉnh lại bởi vì Đặng Tiểu Nhân đã lên cho nàng uống thêm một viên Thái Ất Đại Hoàn Đơn.

Nàng càng tỉnh táo thì càng không muốn thấy mặt một ai, bởi vì nàng tự cho rằng bản thân mình bị ô uế, không xứng đáng gặp bất cứ ai nữa.

Mai Đông Ni vùng vẫy la hét muốn chạy trốn.

Không một ai để cho nàng chạy thoát cả, bởi vì lát nữa bọn họ sẽ ăn nói ra sao với Đặng Tiểu Nhân.

Do vậy nàng không nói một lời nào với Bạch Hàng Tổ, Thường Thắng Quân, Lãnh Nguyệt My mà nhảy vào động thủ với ba người.

Thu Hàn Vân đang đứng một bên hộ pháp cho Đặng Tiểu Nhân luyện môn công phu tuyệt đỉnh, bà cực kỳ lo sợ sự biến xảy ra sẽ làm chàng bị tẩu hỏa nhập ma nên trong lòng tuy vô cùng lo ngại nhưng lại không dám làm kinh động đến chàng.

Vừa lúc đó, Đặng Tiểu Nhân luyện công đã thành tựu viên mãn, chàng đã từ từ mở mắt ra, luồng bạch quang ẩn hiện trên đỉnh đầu, gương mặt rạng rỡ, ánh mắt rực sáng như hai ngọn đèn, tinh quang chiếu ra lấp lánh, thân hình như vừa được thoát thai đổi cốt, chàng vội chắp hai tay quay mặt về hướng Thu Hàn Vân cảm kích tươi cười nói:

- Đa tạ cô cô hộ pháp cho tiểu nhi.

Thu Hàn Vân lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, hấp tấp nói với chàng:

- Người hành công nhập định đã gần nửa ngày trôi qua rồi đó. Đông Đông tỉnh lại rồi cứ một mực la hét đòi đi. Tổ nhi, My nhi ngăn trở giữ nàng lại thế mà hai bên đang giao đấu dữ dội, người mau tới đó xem xem.

Lãnh Nguyệt My và Bạch Hàng Tổ thấy Đặng Tiểu Nhân đã đến liền đưa mắt ra hiệu cho nhau, đoạn đánh ra một chưởng bức bách Mai Đông Ni phải thối lui rồi hai người liền tránh qua một bên.

Mai Đông Ni không nói tiếng nào vội cầm đầu bỏ chạy.

Đặng Tiểu Nhân nhẹ nhàng tung mình tới trước chặn ngay trước mặt nàng.

Nào ngờ sắc mặt Mai Đông Ni lạnh như băng giá, dựng đứng đôi mày liễu, mắt tròn trừng, lạnh lùng quát lớn:

- Đừng đụng vào ta!

Đặng Tiểu Nhân thoáng kinh ngạc hỏi dồn:

- Tại sao vậy?

Thanh âm của Mai Đông Ni càng lạnh lẽo hơn, mặt không hề lộ ra cảm xúc:

- Bởi vì ta đã bị dơ bẩn.

Đặng Tiểu Nhân trong lòng chấn động cố làm bộ ngơ ngác:

- Ta không...

Mai Đông Ni cất tiếng cười khan:

- Nhưng mà kẻ khác lại quan tâm, người ta sẽ nói thê tử người là đồ hạ tiện để cho trăm kẻ cười ngàn kẻ sò.

Thần sắc Đặng Tiểu Nhân chợt biến đổi, con tim rỉ máu, chàng hét lớn:

- Đừng nói nữa!

Mai Đông Ni cất tiếng cười cuồng loạn, hồi lâu mới lạnh lùng nói:

- Chịu không nổi rồi hả? Sao còn chưa chịu để cho ta đi.

Mai Đông Ni không hề lưu luyến cúi đầu bước đi.

Đặng Tiểu Nhân vội bước tới cản đường, giọng chàng cực kỳ sầu khổ:

- Đông Đông, ta không có ý như vậy. Ta van xin nàng đừng tự làm khổ mình được không?

Khóe mắt Mai Đông Ni lệ quang ẩn hiện, cúi đầu lặng im không đáp.

Đặng Tiểu Nhân bước tới trước nhẹ vuốt tóc nàng, giọng chan chứa ân tình:

- Đông Đông, thời gian sẽ xóa nhòa tất cả, lại nữa đó không phải là lỗi của nàng. Bất luận nàng làm gì chẳng nữa nàng vẫn là Mai Đông Ni trong trắng như băng tuyết, vĩnh viễn là Đông Đông của lòng ta. Từ nay về sau ta sẽ đối xử với nàng tuyệt hảo, tìm mọi cách cho nàng vui, không để cho nàng phải uất ức tủi thân nữa. Đông Đông hãy tin tưởng ta.

Mai Đông Ni hai mắt rớm lệ khóc không thành tiếng.

Đặng Tiểu Nhân nhẹ lau những giọt lệ trên mặt nàng, đoạn chàng an ủi:

- Lo chuyện này xong ta sẽ đưa nàng về nơi ta sinh ra để nàng ngắm hoa đào bên sông, nhìn rặng liễu rũ bên hàng đề, ta làm ruộng, nàng dệt lụa, con cháu quần quýt bên chân, sống cuộc đời bình lặng đến khi đầu bạc. Đông Đông mau đáp ứng lời khẩn này của ta.

Mai Đông Ni bật khóc to hơn, lắc đầu không chịu:

- Không, ta không xứng với chàng, hãy để cho ta đi, ta van xin chàng hãy để cho ta đi.

Đặng Tiểu Nhân vẫn nhìn nàng không chớp mắt, đoạn nghiêm sắc mặt bảo chàng:

- Đông Đông, nàng nói vậy ta thật không có đất dung thân. Nàng là thê tử của ta, bởi vì ta không bảo vệ nàng tận tình nên mới để nàng bị người ta lăng nhục. Lẽ nào nào nhất định muốn ta phải chết cho nàng vừa lòng hay sao?

Mai Đông Ni luống cuống nói không kịp thở:

- Tiểu nhân... Ta... ta không hề có ý đó. Chàng... chàng hãy nghe ta nói...

Đặng Tiểu Nhân giả bộ cương quyết nói tiếp:

- Ta không muốn nghe bất cứ lời nào nữa, ta chỉ cần nàng đáp ứng lời nói của ta. Đông Đông, nàng phải biết rằng không có nàng ta... ta làm sao sống nổi.

Mai Đông Ni càng la khóc thất thanh hơn, miệng không ngớt lẩm bẩm:

- Trời ơi! Ta... ta phải làm sao đây? Phải làm sao đây?

Thu Hàn Vân biết xuất hiện thật đúng lúc, vội bước lên trước ôm lấy Mai Đông Ni thủ thi bảo nàng:

- Đông Đông, hắn là trâu mà gân trâu dai lắm, việc chi ngu ngốc hắn cũng dám làm hết đó, vạn nhất xảy ra điều gì không may, có phải ngươi sẽ ân hận suốt đời không? Ngươi mau đáp ứng lời hắn đi, còn những chuyện khác cô cô sẽ chu tất thay ngươi.

Kỳ thực Mai Đông Ni yêu Đặng Tiểu Nhân vô cùng, trong lòng cực kỳ mong muốn được sống bên chàng, chỉ vì nàng không muốn chàng phải chịu nhục mà thôi, nhưng sự thể đã đến nước này nàng đành phải miễn cưỡng gật đầu chấp nhận.

Đặng Tiểu Nhân sung sướng như điên, vội nắm chặt bàn tay ngà ngọc của Mai Đông Ni:

- Đông Đông, nàng đáp ứng lời ta rồi phải không?

Mai Đông Ni khẽ lườm chàng, đoạn nhỏ nhẹ đáp:

- Không có.

Đặng Tiểu Nhân trở mặt kinh ngạc.

Mai Đông Ni quay đầu trốn vào lòng Thu Hàn Vân, mặt đỏ bừng e thẹn không sao tả xiết:

- Ta chỉ đáp ứng việc giặt áo nấu cơm cho chàng thôi.

Đặng Tiểu Nhân cảm động đưa mắt nhìn nàng miệng lắp bắp:

- Đông Đông, nàng...

Mai Đông Ni ngó Đặng Tiểu Nhân hồi lâu rồi nghiêm giọng bảo:

- Ta biết... ta không xứng đáng với chàng, nhưng chàng đối xử với ta quá tốt, ta không thể nào cự tuyệt chàng được. Nếu như ngày nào chàng không thích ta nữa, chỉ cần chàng nói nhỏ một tiếng, ta sẽ rời xa chàng mà không hề oán trách một lời.

Mắt chàng chợt cảm thấy cay cay, trong lòng chua xót, nếu như trước mặt không có nhiều người như vậy thì chàng sẽ ôm ghì Mai Đông Ni và bật khóc một trận. Chàng cố gắng nở nụ cười gượng nhỏ nhẹ nói:

- Đông Đông, nàng lại nói nhảm nữa rồi.

Thu Hàn Vân vỗ nhẹ tay một cái, Bạch Hàng Tố và Lãnh Nguyệt My đã đến trước mặt nàng, bà liền mỉm cười bảo:

- Tổ nhi, con và Mai Đông Ni vóc dáng cũng giống nhau, con mau lựa ra hai bộ y phục rồi giúp nàng trang điểm một chút, một đại mỹ nhân như vậy mà phải khoác trên mình thứ y phục quái đản như vậy, ngay cả ta cũng thấy đau lòng.

Mai Đông Ni bỗng đỏ mặt, không đợi Thu Hàn Vân nói hết câu, liền nắm tay Bạch Hàng Tổ chạy mất.

Lãnh Nguyệt My quay qua làm mặt xấu trên Đặng Tiểu Nhân, đoạn cười bảo:

- Người diễn kịch hay thật. Ngay cả ta cũng phải cảm động nữa đó.

Đặng Tiểu Nhân vội trầm sắc mặt, lạnh lùng quát lên:

- Tỷ tỷ có im miệng lại cho ta nhờ không!

Lãnh Nguyệt My cau mày nguýt xéo Đặng Tiểu Nhân một cái rồi trầm giọng bảo:

- Hừ, cái đồ mặt dày không biết xấu cứ đứng đó làm trò cười cho người ta, thật là...

Thường Thắng Quân cực kỳ hể hả cất tiếng cười lớn nói:

- Tục ngữ hay thiệt, họa vô đơn chí. Tiểu tử, bộ không chịu nổi rồi hay sao? Ngán hử, sợ không?

Đặng Tiểu Nhân sợ Lãnh Nguyệt My nổi giận liền hấp tấp quay đầu lại ngược nhìn nàng. Ngay lúc đó ánh mắt của Lãnh Nguyệt My cũng đang nhìn về hướng chàng. Ánh mắt hai người vừa chạm nhau, nhin không được cùng bật cười hì hì.

Bầu trời không một gợn mây.

Vàng thái dương trên đỉnh đầu.

Đặng Tiểu Nhân ngồi chính giữa, Tái Thế Nhân, Bạch Hàng Tổ, Mai Đông Ni, ngồi bên mé tả, Thu Hàn Vân, Thường Thắng Quân, Lãnh Nguyệt My ngồi bên mé hữu bày thành hàng chữ nhất, mắt mở to nhìn đắm đắm vào những quan tài ở trước bức bình phong bằng đá, vận khí hành công phòng thủ nghiêm ngặt.

Thình lình...

Những tiếng động từ trong quan tài vang lên.

Tiếp đó.

Phía trong quan tài, từng người một bắt đầu ngồi dậy, đảo mắt nhìn tả ngó hữu, nét mặt ngỡ ngàng.

Bỗng nhiên, bóng người loạn xạ lướt tới nhanh hơn điện xẹt.

Từng người một đã bay ra khỏi quan tài, trên mặt lộ vẻ nghi hoặc dò xét không ngừng nhìn vào bảy người đang ngồi trước mặt.

Bầu không khí trầm lặng hẳn xuống.

Bất ngờ...

Một tiếng rú kinh hồn vang lên, bốn bóng người nhanh hơn sao sa điện xẹt lao vọt lên không phóng ra phía ngoài Sinh Tử Môn hoảng sợ chạy trốn.

- Quay về!

Lời nói vừa dứt chợt thấy một đạo ô quang đen kịt vắt ngang lưng trời, những thanh âm trầm đục vọng tới, hầu như tức thời bốn bóng người lập tức bị thổi lui về lại nguyên chỗ cũ.

Đặng Tiểu Nhân cho kiếm vào vỏ từ tốn hạ mình xuống đất, điểm nụ cười nhạt rồi bảo:

- Bốn vị nói đi là đi, ngay cả một lời chào cũng không có. Tại hạ nguyên là muốn giải trừ chất độc trong nội thể của chư vị, nên đã tìm đủ mọi cách để các vị khỏi bị Nam Bút Tạ Tiểu Thiên khống chế, thêm cánh cho hổ ác, thêm vây cho cá dữ. Tại hạ giờ đã nói rõ rồi, còn đi hay ở đó là tùy ý chư vị.

Bốn kẻ dẫn đường cho cương thi là Lục Chỉ Thần Ma Phí Đại Cương, Tiểu Hòa Thượng Không Không Không, Thần Đà Ất Hữu, Tỷ Bất Quá Ngộ Thượng Quan Lượng, nét mặt hồ thẹn, cúi đầu đứng lặng không thốt ra lời.

Đột nhiên một thoáng dao động, có tiếng nói thất thanh:

- Các người xem!

- Trời ơi! Cái này... cái này là thế nào?

Thần năng tuyệt kỹ khiến người ta không ngớt thán phục.

Võ lâm may mắn có chủ, thiên hạ thật hiếm có hai.

Trong lúc mọi người đang xôn xao bàn luận, chợt thấy chính giữa hai đường lông mày của bốn người đang đứng lặng im đã chảy xuống một giọt máu tươi, một chữ thập đỏ đã hiện lên tựa như được đúc từ một khuôn in lên trên mặt bốn người.

Tranh tài thắng thua, đầu rơi máu chảy, thịt nát xương tan, chưởng chỉ quyền cước phóng ra, phơi thây tại chỗ, hồn xiêu phách lạc có thể nói dễ như lật bàn tay không có gì là khó thấy lắm.

Nhưng mà để cho đối phương vạch hình chữ thập lên mặt mà mình không hay biết thì quả thật chưa từng nghe thấy trên thế gian.

Hướng hồ chi bốn người trước mặt đều là những cao thủ có võ công tuyệt thế trong giang hồ, muốn đồng thời vạch một hình chữ thập trên mặt họ họa chẳng chỉ có kẻ điên mới dám mộng tưởng đến điều đó.

Nên biết rằng, bốn chữ thập này cần phải huy động đến tám đường kiếm, hơn nữa trong một chớp mắt ngắn ngủi có thể phát ra một hơi như vậy mà thời gian, bộ vị hạ thủ chẳng những không sai một li mà còn nhanh, chuẩn, mạnh, độc, hiểm có trên giang hồ.

Đồng thời càng phải nghiêm cẩn phòng bị đối phương xuất thủ đôi phỏ, nếu không hạ thủ xuất chiêu chẳng những không chế ngự được đối phương mà còn lại họa lây vào người, không bị đổ máu chết tươi thì hai bên cũng phải mang trọng thương.

Chiêu kiếm của Đặng Tiểu Nhân đã làm mọi người ở đó phải chấn động trong lòng, vẻ khiếp sợ hiện ra ngoài mặt.

Bốn phía lặng im phăng phắc.

Ai nấy đều há hốc miệng, trợn mắt kinh hoàng sửng người như pho thạch tượng.

Tái Thế Nhân như say như tỉnh đưa mắt ngó Đặng Tiểu Nhân hồi lâu, đoạn gật gù cười bảo:

- Tiểu huynh đệ quả là kỳ tài trong thiên hạ, chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi đã nhận ra chân lý, bí quyết quan yếu của võ lâm, lấy vô hình thắng hữu hình. Thật đáng khâm phục, lão ca ca xin chúc mừng.

Đặng Tiểu Nhân cúi mình thi lễ, cười bảo với Tái Thế Nhân:

- Lão ca ca đối với Tiểu Nhân này ân tình trọng hậu, ơn như tái tạo, đời này tiểu đệ không hề dám quên. Xin nhận nơi tiểu đệ một bái để tỏ tấm lòng.

Đặng Tiểu Nhân vừa nói xong liền quỳ xuống bái.

Tái Thế Nhân vội đỡ chàng đứng dậy, cất tiếng cười ha hả rồi cao giọng thốt:

- Tiểu huynh đệ ngươi không cảm thấy làm như vậy quá nhuốm mùi tục khí hay sao? Bằng hữu quý tại tấm lòng, lão ca ca không thích cái đồ tục lụy đó đâu.

Thu Hàn Vân, Thường Thắng Quân, Lãnh Nguyệt My, Bạch Hàng Tổ và Mai Đông Ni cũng muôn phần cao hứng, lũ lượt bước tới chúc mừng Đặng Tiểu Nhân.

Lúc này hai mươi ba người phân thành hai phái chính tà đứng tách riêng ra thành hai phía, cực kỳ rõ ràng không hề lẫn lộn.

Người trong chính phái vội vàng cử Trường Bạch Dã Tẩu Hải Trường Thanh làm đại diện bước lên phía trước cung kính vòng tay thi lễ, lớn tiếng nói:

- Ôn đức cứu viện của chư vị, chúng tôi suốt đời không dám quên, xin nhận lấy này làm lễ tạ.

Đặng Tiểu Nhân cúi mình đáp lễ rồi cười lớn đáp:

- Người thiên hạ phải lo chuyện thiên hạ, các vị chó nên trọng ngôn như thế.

Hải Trường Thanh nét mặt có vẻ hổ thẹn, nhẹ nhàng tiếng thở dài, đoạn nói tiếp:

- Tuy nói là Nam Bút Tạ Tiểu Thiên âm hiểm cay độc, thủ đoạn đê hèn, song do ý chí ta không cứng rắn, nhãn quan hạn hẹp mới bị y dẫn dụ vào bẫy, sai lầm lạc vào ma giới. Nếu chư vị không kịp thời giải cứu, bọn ta vĩnh viễn sẽ bị rơi vào tay ác ma vạn kiếp không thoát được. Nay nhờ người được tái sinh mong được đoái công chuộc lại lỗi lầm xưa, không biết ý chư vị thế nào?

Đặng Tiểu Nhân bỗng chớp mắt, minh bạch được tâm ý của quần hùng nghĩa hiệp. Chàng chợt nghĩ đến mấy người thân cô thế yếu, đi chuyển này có lẽ khó xong, phải cần thêm người trợ thủ, khi nghe vậy lòng chợt vui mừng vô hạn, chắp hai tay cười lớn đáp:

- Nam Bút Tạ Tiểu Thiên thâm độc khôn lường, dối gạt thế nhân, lòng lang dạ sói, âm thầm tìm nguy kết cạm bẫy không chế chương môn nhân các đại môn phái cùng võ lâm anh kiệt, vọng tưởng tôn xưng độc bá giang hồ, thống trị võ lâm, văn bối tuy bất tài nhưng cũng không thể ngồi yên để hấn tung hoành ngang dọc thực hiện âm mưu. Văn bối chuyển này đi tới Côn Minh để tương ngộ cùng với Huyền Thiên Nhất Kiếm Tư Mã Trường Thanh, bang chủ Phi Hồ Bang hùng bá hai tỉnh Vân Quý, cùng thương lượng việc diệt trừ Nam Bút Tạ Tiểu Thiên.

Đặng Tiểu Nhân khẽ điểm nụ cười nói tiếp:

- Vì cứu chư vị đã làm chậm hành trình của chúng tôi, để kịp lên đường, xin từ biệt, hẹn ngày sau tái ngộ.

Thần sắc của Hải Trường Thanh đột nhiên biến đổi, nghiêm mặt nói:

- Ta tuy tuyệt kỹ không bằng người, nhưng diệt gian trừ ác thì tâm này không chịu thua hậu thế, chúng ta nguyện theo sau tùy thuộc các hạ, tận lực vì võ lâm thiên hạ xin hiến

tận sức mình cho dù phải phanh thây đổ máu cũng không hề từ nan. Huống hồ ta lại bị hấn hạ độc hại thân, nay vì nghĩa tận thân, không biết thiếu hiệp có chấp nhận hay không?

Đặng Tiểu Nhân cất tiếng cười lớn nói:

- Điều này là sở nguyện của vãn bối nhưng không biết ý chư vị tiền bối.

Tiếng hoan hô nổi lên như sấm động, thanh âm chấn động vang khắp tứ phía.

Trong số các vị phần nhiều là bằng hữu lâu năm của Thu Hàn Vân và Thường Thắng Quân, gặp nhau tay bắt mặt mừng hàn huyên chuyện cũ, chúng nhân mới biết rằng hiệp khách trẻ tuổi có tuyệt nghệ võ công kinh hồn đứng trước mặt họ chính là con trai độc nhất của Trung Châu Nhất Kiếm, Bạch Y Mặc Kiếm Chu đại hiệp.

Mọi người động lòng hâm mộ lũ lượt kéo lên trước tranh nhau kết giao cùng Đặng Tiểu Nhân.

Lãnh Nguyệt My, Bạch Hàng Tố, Mai Đông Ni trong lòng mừng không kể xiết, cảm thấy kiêu hãnh vì chàng.

Hốt nhiên...

Bóng người lướt tới.

Bạch Cốt Thần Quân Đào Nhất Vĩ, Phật Môn đệ nhất cao thủ Ngộ Thiền, Ma Y Quán Đạo Ngưu Đaoan Đình, ba cao thủ mà hai đạo hắc bạch nghe danh đều phải kinh hồn tán đởm, là những hung thần ác sát không chuyển ác nào không nhúng tay vào đã đáp xuống trước mặt Đặng Tiểu Nhân.

Quần hùng nghĩa hiệp chợt biến sắc vội hành công vận khí thủ thế đợi sẵn.

Bầu không khí cực kỳ khẩn trương.

Bỗng nghe Ma Y Quán Đạo Ngưu Đaoan Đình nói với Đặng Tiểu Nhân:

- Tiểu tử mi cứu chúng ta phải không?

Đặng Tiểu Nhân cực kỳ điềm tĩnh, mỉm cười ôn tồn đáp:

- Không sai.

Ma Y Quán Đạo Ngưu Đaoan Đình lên tiếng hỏi tiếp:

- Oắt con mi biết rõ bọn ta không?

Chàng lắc đầu đáp:

- Không hề biết.

Ngưu Đao Đình cất lên một tràng cười dài rồi chỉ vào hai người bên tả hữu nói với chàng:

- Vị này là Phật Môn đệ nhất cao thủ Ngộ Thiền, vị này là Bạch Cốt Thần Quân Đào Nhất Vĩ, còn ta là Ngưu Đao Đình, người đời đặt cho biệt hiệu Ma Y Quán Đạo, bằng hữu trong giang hồ gọi bọn ta là Võ Lâm Tam Đại Yêu, xem bọn ta như độc xà mãnh thú, thấy mặt liền tránh xa. Các hạ giả như biết rõ thân thế bọn ta như vậy, các hạ có chịu cứu bọn ta không? Hãy nói cho bọn ta biết.

Đặng Tiểu Nhân không hề đắn đo suy nghĩ đáp:

- Đương nhiên sẽ xuất thủ giải cứu.

- Hả?

Ngưu Đao Đình, Ngộ Thiền, Đào Nhất Vĩ giật mình kinh ngạc, còn những nhân vật phía sau cũng đồng thời ngẩn người ngạc nhiên.

Hồi lâu sau.

Ngưu Đao Đình sắc mặt đầy vẻ nghi hoặc không dám tin đó là sự thực bèn hỏi lại:

- Oắt con, người nói thật đó chứ?

Đặng Tiểu Nhân điểm nụ cười nghiêm giọng đáp:

- Tâm khẩu bất nhất, trời tru đất diệt!

Ngưu Đao Đình hiện ra nét mặt cực kỳ phức tạp, đưa mắt nhìn mấy kẻ đứng sau, chợt lão cất tiếng cười cuồng dại, đoạn đổi giọng bảo:

- Tiểu huynh đệ, chúng ta tin lời người. Nhưng mà... chúng ta muốn biết tại sao người lại làm như vậy?

Đặng Tiểu Nhân cười lớn, giọng sáng khoái:

- Trời cao có đức hiếu sinh, thế gian chẳng lẽ không có lòng thương người sao? Họa phúc vô lối, thiện ác tại tâm, chỉ mong tiền bối từ nay về sau thể theo lòng trời, lấy dạ từ bi thi ân tạo phúc cho võ lâm thiên hạ thì Tiểu Nhân này thật là cảm phục. Bây giờ chúng ta khởi hành, nếu như chư vị tiền bối vô sự thì xin mời cấp tốc lên đường.

Ngưu Đao Đình, Đào Nhất Vĩ cùng với các nhân vật hắc đạo phía sau đều lộ ra vẻ hồ thẹn.

Lát sau...

Ngưu Đaoan Đình mới bật cười đáp:

- Tiểu huynh đệ tâm tính nhân hậu, lấy đức chế phục người ta. Từ nay về sau ta sẽ không để cho tiểu huynh đệ phải thất vọng đâu.

Đặng Tiểu Nhân không khỏi hân hoan, vội cười lớn rồi bảo:

- Như... như vậy là... quá tốt, quá hay rồi còn gì.

Ngưu Đaoan Đình lại tiếp tục lên tiếng:

- Nếu như chúng ta cũng muốn đi theo tiểu huynh đệ kiếm Tà Tiểu Thiên để tính sổ món nợ này, không biết tiểu huynh đệ có vui lòng đáp ứng không?

Đặng Tiểu Nhân cực kỳ hoan hỉ vội đáp:

- Trừ ma diệt ác, bảo vệ chính đạo ai cũng phải có trách nhiệm, văn bối vô cùng cao húng lẽ đâu lại có chuyện từ chối không đáp ứng thỉnh cầu của các vị.

Ngưu Đaoan Đình, Đào Nhất Vĩ, Ngộ Thiên cùng đưa mắt nhìn nhau đoạn đồng thanh cất tiếng:

- Như vậy thì ba người chúng ta muốn lãnh giáo tiểu huynh đệ mấy chiêu, không biết tiểu huynh đệ có cho chúng ta đại khai nhãn giới một phen?

Tái Thế Nhân mỉm cười lạnh lùng, trầm giọng nói:

- Thế nào? Các ngươi muốn thử sức tiểu huynh đệ của ta hả?

Mấy đại ma đầu trước kia ai thấy cũng kinh sợ, lúc này chẳng những nét mặt không hề lộ vẻ hung dữ mà trái lại còn thoáng hiện vẻ hiền từ hiếm có từ trước đến giờ.

Thật là tương tùy tâm mà lộ chẳng hề sai lầm.

Chợt nghe Ngưu Đaoan Đình cất tiếng cười ha hả rồi lắc đầu nói:

- Không phải, không phải. Bởi vì ta đã từng giao thủ với Nam Bút Tà Tiểu Thiên mấy lần, biết rõ công lực của hắn, để so sánh công lực, chiêu thức của tiểu huynh đệ với hắn xem thử, biết người biết ta trăm trận trăm thắng, không ngờ lão nhân gia lại đem lòng nghi ngờ như vậy thì thôi không nói nữa.

Tái Thế Nhân tuy vẫn còn ngờ vực nhưng nghe Ngưu Đaoan Đình nói vậy cũng không tiện tỏ ra chủ trương của mình.

Đặng Tiểu Nhân lo ngại việc này sẽ làm hỏng mọi việc vội cười đáp:

- Tiền bối đã có lòng yêu mến, khiến cho văn bối muôn phần cảm kích, song văn bối tuyệt nghệ còn kém, mong tiền bối hạ thủ lưu tình.

Đặng Tiểu Nhân nói xong nhẹ nhàng tung mình bay ra xa ngoài một trượng, hai tay chấp sau lưng, tư thái cực kỳ nhàn hạ, lẳng lặng đứng chờ Ngưu Đaoan Đình, Ngộ Thiên, Đào Nhất Vĩ cùng liên thủ công kích.

Bóng người lẹ làng xẹt tới nhanh hơn chớp điện. Ngưu Đaoan Đình, Ngộ Thiên, Đào Nhất Vĩ đứng thành thế chân vạc, chia làm ba hướng như một hình tam giác.

Bề cây làm kiếm, lấy ba đối một nhưng ba người vẫn không dám xem thường đối phương.

Bốn người vận công chờ đợi thời cơ, không ai dám vội vàng mà khinh thường xuất thủ tùy tiện.

Bất ngờ.

Bóng người chuyển động.

Ba thanh trường kiếm nhất tề vung ra.

Gió rít lốc lên ào ào.

Kiểm khí bao phủ khắp trời.

Ngưu Đaoan Đình, Ngộ Thiên, Đào Nhất Vĩ cùng nhích động cổ tay xuất chiêu trước tiên, kiếm ảnh chập chờn từ bốn phương tám hướng chụp xuống đầu Đặng Tiểu Nhân.

Tuy chỉ là những thanh kiếm bằng cành cây, nhưng ở trong tay ba vị cao thủ có uy lực không kém gì binh khí kỳ môn trân quý. Những người đứng xem bên ngoài dù biết công lực của Đặng Tiểu Nhân đã đạt đến mức siêu việt, võ công đã đạt đến mức xuất quỷ nhập thần song vẫn âm thầm lo sợ cho chàng.

Đặng Tiểu Nhân trở tay quét qua một vòng, lập tức một luồng kinh phong cực kỳ mãnh liệt bức bách thế kiếm đang đến gần mình; song chuồng đang để bình ổn trước ngực đã lẹ làng đẩy ra mau hơn điện xẹt.

Luồng kinh phong ào ào cuộn tới bức bách ba đối thủ phải thối lui xa hơn một trượng.

Đặng Tiểu Nhân lại ngửa mặt nhìn trời, song thủ để sau lưng, thần thái cực kỳ an nhàn, tựa như chưa hề có việc gì xảy ra, sắc mặt vẫn bình thường như cũ.

Đột nhiên...

Phật Môn đệ nhất cao thủ Ngộ Thiền gầm lên một tiếng, hít một hơi chân khí xuống Đan Điền, dồn sức vào cánh tay phải, “vút” một tiếng đột ngột chém mạnh về phía Đặng Tiểu Nhân, tả chưởng cũng đồng thời phóng ra.

Chưởng thế đánh tới vận hết tám thành công lực đánh ra, uy lực cực kỳ ghê gớm, luồng kinh lực từ trên không đánh xuống, phát ra luồng cuồng phong ào ạt cuốn tới mạnh như thác lũ.

Nào ngờ khi luồng chưởng phong mãnh liệt vừa ào tới thì chàng đã bay vút lên không trung cao khoảng bảy tám trượng, ống tay áo bay phất phơ, vạt áo không ngớt lay động lất phất trong gió như hàng liễu vờn trong gió, như cánh hoa bay trong không trung.

Đặng Tiểu Nhân đảo người trên không, xoay tròn một vòng lệ hơn sao xẹt.

Hấp...

Vút...

Chàng đã lao xẹt tới xuất chưởng đánh về phía Đào Nhất Vĩ.

Ngưu Đaoan Đình thấy cơ hội đã đến vội hét lên một tiếng chấn động, chưởng kiếm nhất tề vung tới bóng người lệ như chớp điện, nhằm hướng Đặng Tiểu Nhân xông tới.

Đào Nhất Vĩ cũng lệ làng dốc sức, huy động Bạch Cốt Thôi Tâm Chưởng uy danh chấn động giang hồ đánh ra.

Phật Môn đệ nhất cao thủ Ngộ Thiền không chậm trễ vội thi triển Huyết Thủ Ấn đánh tới.

Bỗng nghe Đặng Tiểu Nhân hú lên một tiếng, song chưởng đẩy ra lệ như chớp nghênh tiếp hai luồng chưởng đang đánh tới.

Ầm...

Một thanh âm long trời lở đất vang lên.

Đặng Tiểu Nhân nhanh lệ trong chớp mắt lợi dụng sức phản chấn của hai luồng chưởng phong dội lại vọt thẳng lên không trung.

Thật không may cho Ngưu Đaoan Đình, chưởng kiếm nhất tề phát chiều đánh tới, thân hình đã lao theo đúng vào vị trí Đặng Tiểu Nhân vừa đứng lúc nãy. Đến khi lão phát giác ra nguy cơ thì đã trễ. Hai luồng chưởng phong một tả một hữu đã ập tới kẹp lão vào giữa.

Bạch Cốt Thôi Tâm Chưởng của Đào Nhất Vĩ đánh tới, nội lực toàn thân dồn vào phát ra làm cho thanh thế ghê rợn kinh hồn khiến người thấy phải khiếp vía.

Huyết Thủ Ấn của Phật Môn đệ nhất cao thủ Ngộ Thiền cũng không hề kém thế, cuồng phong cuộn cuộn tràn tới như những cơn sóng biển điên cuồng, cát bay đá chạy bốc lên mù mịt.

Trong phút sinh tử này, Nguo Đoan Đình có muốn la lên cũng không còn kịp nữa, đành phải huy động song chưởng cắn răng liều chết nghênh tiếp.

Chưởng lực đánh ra lúc này của ba người đều vận ra hơn tám thành công lực.

Một tiếng nổ ầm vang lên chấn động, cuồng phong bốc xoáy dữ dội, cát bay đá chạy, tiếng nổ kinh thiên động địa dội lại hồi lâu không dứt, thanh thế ghê gớm khôn lường, ai nấy đều hoảng sợ kinh khiếp.

- o O o -